

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

□ ΜΗΝΙΑΤΙΚΗ □

ΙΔΡΥΤΕΣ

ΛΙΝΟΣ ΚΑΡΖΗΣ. ΚΛΕΩΝ
ΠΑΡΑΣΧΟΣ. ΚΩΣΤΑΣ
ΤΟΥΡΝΑΚΗΣ. ΥΛΑΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΦΕΡΗΣ (διευθύνει)

Α' ΧΡΟΝΙΑ—ΑΡΙΘ. 6-7

ΦΛΕΒΑΡΗΣ—ΜΑΡΤΗΣ 1914

CITANJALI
RABINDRANATH TAGORE

I

Ζωὴ τῆς Ζωῆς μου,
Τὸ κορμί μου πάντοτε θὰ προσπαθήσω
Ἐγνὸ νὰ φυλάξω, γνωρίζοντας
Ὅτι πάνω στὸ σῶμα μου χύνεται
Ζωντανὸ τ' ἄγγιγμά Σου.
Θὰ προσπαθήσω τὸ ψέμα
Νὰ διώξω μακριὰ ἀπὸ τὸ νοῦ μου,
Γνωρίζοντας ὅτι
Εἶσαι Σὺ ἡ ἀλήθεια
Ὅπου τὸ φῶς τοῦ δικαίου
Στὴ σκέψη μου τ' ἀναψε.
Θὰ προσπαθήσω τὰ κακὰ
Μακριὰ ἀπὸ τὴ καρδιά μου
Νὰ κνηγήσω
Καὶ πάνω σ' αὐτὴν νὰ φυλάξω
Σὰν σὲ λουλοῦδι
Τὴν ἀγάπη μου, γνωρίζοντας
Ὅτι ἔχεις τὸ θρόνο Σου
Στὸ βαθύτατο βωμὸ τῆς καρδιάς μου.
Καὶ θᾶχω μία θέληση
Νὰ φανερώσω Σένα στὰ ἔργα μου,
Τί τὸ ξέρω πῶς εἶνε
Ἡ Δύναμή Σου ποῦ δίνει μου
Θάρρος νὰ πράξω.

II

Τὸ τραγοῦδι μου δὲν ἔχει στολίδια
Μηδὲ περήφανα πλουμίδια,
Αὐτὰ θὰ μᾶς ἀφάνιζαν τὴν ἔνωσή μας
Θὲ νὰ ἔρχονταν ἀναμεσό μας
Καὶ κουδουνίζοντας θὰ βύθιζαν
Τὰ ψιθυρίσματά Σου.
Ἡ ποιητικὴ ματαιότης μου
Ντροπιασμένη πεθαίνει
Μπροστὰ στὴν ὄψη Σου.
ὦ! Ὑψιστε ποιητῆ,
Ἐπεσα στὰ πόδια Σου.
Ἄφησε με μόνο νὰ κάνω
Τὴ ζωὴ μου δίκη κι' ἀπλῆ
Σὰν μιὰ φλογέρα καλάμινη
Πλέρια ἀπὸ ἦχους.
ὦ! μόνο γιὰ Σένα.

III

Μὲ προσκαλέσανε
Στοῦ κόσμου τούτου τὸ πανηγῦρι
Καὶ ἔτσι ἐβλογήθη μου ἡ ζωή.
Εἶδαν τὰ μάτια μου
Κ' ἄκουσαν τ' αὐτιά μου.
Ἦρθε ἡ σειρά μου σ' αὐτὴ
Τὴ γιορτῆ
Νὰ παίξω τῶργανό μου
Κ' ἔπαιξα ὅσο μπορούσα,
Τώρα, ρωτάω, ἦρθε ὁ καιρὸς
Ναρθῶ καὶ νὰ ἰδῶ
Τέλος τὴ μορφή Σου
Προσφέροντάς Σου
Τὸ σιωπηλό μου χαιρετισμό ;

IV

ὦ! νὰ τὸ ὑποπόδι τοῦ θρόνου Σου
Καὶ Σὺ ἀναπαύεις τὰ πόδια Σου

Κεῖ κάτω ὅπου ζοῦν
Οἱ φτωχοί, οἱ ταπεινοί, κ' οἱ χαμένοι.
Σὰν θελήσω Σὲ νὰ προσκυνήσω
Δὲ μπορῶ νὰ φτάσω Σου σκύβοντας
Τὰ πόδια στὰ βάθη
Ὅπ' ἀναπαύονται ἀνάμεσα
Στοὺς φτωχοὺς, στοὺς ταπεινοὺς, στοὺς
[χαμένους.

Ἡ περηφάνεια ποτὲ δὲ μπορεῖ
Νὰ φτάσῃ κεῖ ὅπου Σὺ
Περπατᾷς μὲ φορεσιὰ ταπεινοῦ
Ἀνάμεσα στοὺς φτωχοὺς,
Στοὺς ταπεινοὺς, στοὺς χαμένους.
Καὶ χάνει ἡ καρδιά μου τὸ δρόμο της
Κ' οὔτε νὰ Σ' εὔρη μπορεῖ
Κεῖ ποῦ κρατᾷς συντροφιά
Τῶν ἀσυντρόφευτων,
Ἀνάμεσα στοὺς φτωχοὺς,
Στοὺς ταπεινοὺς, στοὺς χαμένους.

V

Ἦρθε καὶ κάθησε στὸ πλευρό μου
Ἀλλὰ δὲ ξύπνησα
Τί καταραμένος ὕπνος μ' ἔπιασε !
ὦ! ἡ ἀθλιότητά μου.
Ἦρθε τότε ποῦ ἡ νύχτα
Ἦταν ἡσυχία, κρατόντας
Τὴν ἄρπα Του στὰ χέρια
Καὶ τὰ ὄνειρά μου ἀνηλάλησαν
Ἀπ' τὴς γλυκῆς Του μελωδίας.
ὦϊμέ ! γιατί ἡ νυχτιές μου χάνονται
Ὅλες τὸ ἴδιο ;
Ἄ ! γιατί πάντοτε νὰ τότε χάνω
Αὐτὸν ποῦ ἡ ἀνεπνιά Του
Ἀγγίζει μου τὸν ὕπνο ;

VI

Εἶμαι δὴ νὰ τραγουδήσω Σου
 Τραγούδια
 Σ' αὐτὸ τὸ τόπο Σου ἔχω
 Μιὰ γωνιά νὰ καθήσω.
 Στὸν κόσμο Σου ὅμως δὲν ἔχω
 Δουλειά νὰ κάνω.
 Ἡ Ζωή μου ἢ ἀνωφέλευτη
 Μπορεῖ μόνο
 Νὰ ξεσπᾷ σὲ τραγούδια
 Δίχως κἄν ἓνα σκοπό.
 Σᾶν ἡ ὥρα χτυπᾷ
 Γιὰ τὴ σιωπηλή σου λατρεία
 Στὸ σκοτεινὸ ναὸ τὸ μεσονύχτι
 Διάταξέ με ὦ ! Κύριέ μου,
 Νὰ σταθῶ μπροστά Σου
 Νὰ τραγουδήσω.
 Ὅταν στὸν πρωῒνὸν ἀγέρα
 Γλυκοψάλλει ἡ χρυσῆ ἄρπα
 Τίμησέ με
 Διατάζοντάς με.

VII

Βγήκα μόνος μου στὸ δρόμο
 Πηγαίνοντας στὴ συντηχιά μου.
 Ἄλλὰ ποιὸς εἶνε αὐτός,
 Π' ἀκολουθᾷ με
 Στὸ σιωπηλὸ σκοιάδι ;
 Τραβῶ στὰ πλάγια
 Νὰ τοῦ ξεφύγω, μὰ δὲ μπορῶ.
 Σηκώνει σκόνη ἀπὸ τὴ γῆς
 Μὲ τὴν ὑπερηφάνειά του,
 Προσθέτει τὴ σκληρὴ φωνή του
 Σὲ κάθε λόγο ποῦ θὰ εἰπῶ.
 Εἶν' τὸ μικρὸν Ἐγὼ μου.

Κύριέ μου,
 Δὲν ξέρει ντροπὴ
 Μὰ ἐγὼ ὅμως ντρέπομαι
 Νὰ ἐρθῶ στὴ θύρα σου
 Μ' αὐτὸ γιὰ σύντροφό μου.

(Ἄπ' τ' Ἀγγλικό)

ΛΙΝΟΣ ΚΑΡΖΗΣ

ΛΙΓΕΣ ΑΧΤΙΔΕΣ

Προτοῦ στ' ἀγύριστο νὰ φύγης
 Καὶ τόσο μακρονὸ ταξεῖδι,
 Μοῦχεις χαρίσει ἀπ' τὰ μαλλιά σου
 Μαλαματένιο δαχτυλίδι.
 — Ἀγάπης ἄσβυστης σημάδι
 Παρηγοριά μου αὐτὸ εἶνε μόνη
 Καὶ σ' ἄλλης δάχτυλο δὲ λάμπει
 Τέτοια ἀρραβῶνα ποῦ δὲ λυώνει !...
 — Ἄπ' τὸ χρυσάφι τῶν μαλλιῶν σου
 Τ' ἀτίμητο χρυσάφι ποῦ εἶχες
 Κύτταξε !... Τούτες ἔχουν μείνει
 Ἡ μεταξένιες μόνο τρίχες !...
 — Καὶ μοιάζουν ἔτσι ἀπομεινάρι
 Γιὰ πάντα θησαυροῦ χαμένου !...
 Λίγες ἀχτίδες ἀπ' τὴ λάμψη
 Ἡλιοῦ νεκροῦ, βασιλεμμένου !...

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Τὴν Εὐτυχία μου τὴ βαθειὰ κανεῖς δὲ θὰ τὴ μάθῃ !...
 Μὲ λόγια μάταια καὶ κοινὰ ποτὲς δὲ θὰ τὴ ψάλω !
 Ἄγνωστοι ἀνοίγονται οὐρανοὶ στίς σκέψης μου τὰ βάθη !
 Περνῶ σὰν ἴσκιος ἀπ' τὴ γῆ, μὰ ζῶ σὲ κόσμον ἄλλο !

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΤΙΚΟ

Σ' ἄμμο καφτὴ τὰ πόδια τους πατοῦνε...
 Ἄσπρα κορμιά, χυτά, σὰ λαξευμένα
 Σὲ μάρμαρο Πεντέλης, διψασμένα
 Δροσιὰν ἀπὸ τῆ θάλασσα ζητοῦνε.

Καὶ πέφτουν μέσ' τὸ κῦμα καὶ βουτοῦνε
 Καὶ μὲ φιλιὰ μοσχᾶτα, ἀφρολουσμένα,
 Τὰ δέχονται τὰ γαλαξοβαμμένα
 Νερά, ποῦ λάμπες ἄστρινες πετοῦνε.

Μέσα στὰ φέγγη μέσ' τῆ γαλανάδα
 Τοῦ Ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν κυμάτων
 Πόσο ὄμορφη σφαντᾶς, ὦ θεία γυμνάδα,

Τῶν πλαστικῶν κορμιῶνε τῶν γιομάτων !...
 Ποῦ μέσ' στὴ φύση ἐλεύτερα τρυφοῦνε
 Κι' ὡς τῆ ψυχὴ τὸ φῶς γλυκοροφοῦνε

ΜΑΡΙΑ ΖΑΜΠΑ

ΕΞΟΧΙΚΗ ΝΥΧΤΙΑ

Στὴν ἀπλωσιὰ τῆ ράθυμη τῶν χωραφιῶν ἀπλώνει
 Τὸ φεγγαρίσιο φῶς, πλατειά τὴν ἀργυρῆ του γύμνια.
 Ἦδονικὰ ξεσέρεται στὰ χόρτα, καὶ τὰ σκοῖνα
 Στὸ χᾶιδι κουλουριάζονται σὰ δαμασμένα ἀγρίμια.

Γύρω τριγύρω, κόασμα ἢ σεισμο ἑνὸς φύλλου,
 Ἦ μιὰν ἀνάσα εὐωδιαστὴ τοῦ πεύκου τοῦ γυρτοῦ.
 Στὸ μάκρος, βουνά, πέλαγος ἀγκαλιασμένα σβυῶνται
 Μὲ τῆ γλυκόπικρη χαρὰ τοῦ ποθητοῦ χαμοῦ.

Στὴν ἀπλωσιὰ τῆ ράθυμη τῶν χωραφιῶν καὶ πέρα
 Στῆς θάλασσας τὰ ὄνειρατα σιγονυλάει θαμπό,
 Ὁκεανὸς ἀνάερος τὸ φῶς καὶ πάει μαζί του
 Κάποιο ἢ ψυχὴ γυρεύοντας ἀγνώριστο γιαιό.

JEAN MORÉAS

ΣΤΡΟΦΕΣ

XVI

Μὲ πόση χάρη ἀγροτικὴ ντένεις, κισσέ, μὲ πόση
 Χαλάσματα παλιά!
 Μᾶρέσεις καὶ τὸ γέρικο τὸν πλάτανο ὅταν σφιγγεῖς
 Σ' ἐρωτικὴ ἀγκαλιά,

Μὰ πιὸ πολὺ σὰν κρέμεσαι σὲ μιὰ βρυσούλα ἀπάνω
 Κι' ἀφίνεις σκυθρωπός,
 Νὰ ρεῖ θρηνηῶντας τὸ νερὸ στὴ μαρμαρένια γούβα
 Ποῦ ράϊσ' ὁ καιρός.

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ

SHELLEY

ΤΟ ΑΙΣΘΑΝΤΙΚΟ ΦΥΤΟ

ΜΕΡΟΣ I.

Ἔνα Φυτόν Αἰσθαντικὸ ἀνθιεῖ σ' ἕνα κῆπο,
 Κι οἱ νέοι τὸ θρέφαν μ' ἀσημόδροσον οἱ ἀνέμοι,
 Καὶ στὸ φῶς ἀνοίγε τὰ ριπιδόφυλλά του,
 Καὶ τ' ἀπαλόκλεινεν ἡ νύχτα ὡς τὰ φιλοῦσε.
 Κι ἡ Ἄνοιξη ἐπρόβαλε στὸ λιόλουστο τὸν κῆπο·
 Λὲς παντοῦ κι ἔνοιωθες τὸ Πνέμα τῆς Ἀγάπης·
 Καὶ κάθε ἀνθὸς καὶ χόρτο πὰ στὴ μαυροστήθω
 Τῆ γῆ, ἀπ' τὰ ὄνειρατα ξυπνοῦσε τοῦ χειμῶνα.
 Μ' ἀπὸ χαρὰ ποτὲς δὲν ἔτρεμε κανένα
 Στὸν κῆπο, στὸν ἀγρό, ἢ στὸ ἐρμόδασο, ὡς τὸ λάφι
 Στὸ κάμμ' ἀπ' τοῦ ἔρωτα τῆ γλυκερῆ ἀποθύμια,
 Σὰν τὸ ἀπομόναχο τὸ Αἰσθαντικὸ τὸ Φῦτρο.

Τὸ χειμωνάνθι πρωτοξύπναε κι ἡ βιολέττα
 Στῆ γῆς ποῦ τᾶχε θερμοβρόχι ραντισμένα·
 Κι εἶχεν ἡ ἀνάσα τους τὴ χλόϊνη τὴν ἀνάβρα
 Τῆ δροσομύριστ' οἱ φωνὲς καὶ τ' ὄργανα ὅπως.

Τ' ἀψηλὸ λείρι κι ἡ πλουσιόχρωμη ἀνεμώνη,
Κι ἀπ' ὅλα οἱ νάρκισσ' οἱ πειδὸ ξέλαμπροι ἀπὸ τ' ἄλλα
Ποῦ τὸ ἀτρικύμιστο ποτάμι ἀναθωρᾶνε
Ὡς ποῦ ἀπ' τὴν ἴδιατους γλυκολαχτάρια σβύνουν·
Κι ὁ νεραϊδόμορφος ὁ λειβαδίσσιος κρίνος,
Ποῦ τόσ' ὠραῖον τὰ νειάτα καὶ χλωμὸν ἡ ἀγάπη
Τὸν κίνουν, ποῦ τὴ λάμψη τῶν ἀνατρεμῶν του
Πετάλων μεσ' ἀπὸ τίς πρασινοσκεπές των

Θωρεῖς· κι ὁ ὑάκινθος, γλαυκός, ἄλκυος, κι ἄσπρος,
Ποῦ μέσαθὲ του ἕναν γλυκότηγον ὄλο ἐσκόρπα
Τόσο ἀπαλὸ καὶ μουσικό, καὶ πλέριο τόσο,
Ποῦ τὸν ἀνάσαινε ἡ ψυχὴ σὰν ἕνα μῦρο·
Καὶ τὸ τριαντάφυλλ' ὡς γερτὴ στὸ νερὸ νύφη,
Ποῦ ξεσκεπάζει τὰ ἐρωτόφλογά της στήθη
Ἄγάλι' ἀγάλια, ὡς ποῦ στὸ λαγγεμένο ἀγέρι
Γυμνὴ ἄμορφιά κι ἀγάπη ὀλόγυμνη ἀπομένει·
Κι ὁ λιγερόκρινος, σὰ Βάκχη ποῦ ἀνασκώνει
Τὸ φεγγαρόχρωμο τὸν κάλυκά του, ὡς ὅτου
Τὸ μάτι του—ἄστρο λὲς φλογόθωρο—ἀπ' τὴ δρόσο
Θωρεῖ ἀναμέσο τὴ λαμπρὴ, τὰ γλαυκὰ πλάτια·

Τὸ γιασεμί λιγοθυμοῦσε—κι ἀπὸ τᾶλλα
Πειδὸ γλυκομύριστος ὁ ὑάκινθος—καὶ τ' ἄνθια
Ὅλα τ' ἀνεύρειτ' ἀπὸ κάθε κλίμ' ἀνθοῦσαν
Στὸν κήπο αὐτόν, κι ἦσαν στὴν πειδὸ μεστή ἄμορφιά τους.
Καὶ στὸ ποτάμι ποῦ τὰ βάθη τ' ἄβουλά του
Κάτω ἀπ' τὰ δέντρα τὰ ἰσκιερὰ φειδοκυλοῦσαν,
Ποῦ στὸν πολὺχρωμο οὐρανὸ τους χρουσαφένιο
Καὶ πρασινόφωτο γλυκὸ λοξογλυστρουῖσε,
Κρίνια νερόχαρα, πλατύφυλλ' ἀνατρέμαν
Καὶ σιμὰ νούφαρ' ἀστερόφυλλα ὄχρωλάμπαν·
Καὶ γύρω ἐχόρευε κι ἐκύλαε τὸ ποτάμι
Σιγαλινά, μ' ἕνα γλυκὸ καὶ πρόσχαρο ἦχο.

Καὶ τὰ χλοερὰ φρυκτοστρωμένα μονοπάτια

Ποῦ γυροφέρνανε κι ἐκόβανε τὸν κήπο,
Κι ἄλλα τὸν ἥλιο καὶ τὸ ἀγέρι εὐτὺς χαρήκαν
Κι ἄλλα χαθήκαν κατ' ἀπ' τ' ἀνθισμένα δέντρα,
Τρυφεροπέταλα καὶ λευκολούλουδα ὄλα
Γᾶχαν στρωμένα, ὠραῖα σὰ μυθικ' ἀσφοδείλια,
Κι ἀνθάκια ποῦ ἔγερναν ὡς ἔγερνε κι' ἡ μέρα,
Σκεπὲς νὰ γίνουιν λευκές, κόκκινες, γαλάζιες,
Τοῦ φωτοσκώληκα μες τὴ δροσιὰ τῆς νύχτας.
Κι ἀπ' τὴν παράδεισο τὴν ἄχραντη αὐτὴ, τ' ἄνθη
(Σὰν τὸ παιδάκι ποῦ ξυπνάει καὶ τῆς μανούλας
Χαμογελάει, ποῦ τὸ τραγοῦδι τὸ γλυκὸ της
Τὸ νανοριζεῖ, μὰ καὶ τὸ ξυπνάει στὸ τέλος),
Ὅταν οἱ ἀνέμ' οἱ οὐρανοὶ τ' ἀνοίξαν—ἴδια
Ποῦ καὶν λυχνάρια μες σ' ἀνήλιαγο κατώγι—
Πρόσχαρα ἐλάμπαν στὸν αἰθέρα, καὶ προσήλια
Στὴ γλυκειὰν ἠπιαν τοῦ φωτὸς ὄλα τὴν κρήνη·—
Γιατί τὸ μῦρο καὶ τὸ φῶς τοῦ καθενὸς των
Μὲ τὸ φῶς ἦταν καὶ μὲ τὸ ἄρωμα ἕνα τοῦ ἄλλου,
Σὰ νέο ζευγάρι ποῦ ἡ ἀγάπη καὶ τὰ νειώτα
Μ' ἕνα τοὺς σκέπει καὶ τοὺς γέμει ἀεροτουφάνι.
Μὰ τὸ Φυτό τὸ Αἰσθαντικό, λίγους νὰ δώσει
Καρποὺς ποῦ εἰμπόρα, τί ὄλο τὸ ἐφλεγεν ἡ ἀγάπη,
Πειότερο ἀπ' τ' ἄλλα πῆρε· ἀγάπησε ὡς ποτέ του,
Καὶ νὰ δοθεῖ μόν' ὅποιου ἀγάπαιε το ποθοῦσε :—
Τί ἄνθια λαμπρὰ τὸ Αἰσθαντικό Φυτό δὲν ἔχει·
Κι ἄρωμα μήτε, μηδὲ χάρες τὸ στολίζουιν·
Κι ὅμως ἡ Ἀγάπη ὡς ἀγαπᾷ κι αὐτὸ ἀγαπάει,
Κι ἡ τρισβαθὴ του ξεχειλᾷ ἡ καρδι' ἀπ' ἀγάπη·
Τὴν ἄμορφιά τὴ λαχταρᾷ, ποῦ δὲν τὴν ἔχει.
Οἱ ἀνέμ' οἱ λιόφωτοι ποῦ τ' ἄπλερα φτερά τους
Σιγαλοστάζουν μιὰ πολὺήχην ἁρμονία·
Οἱ ἀχτῖνες πλήθιες ἀπ' τὰ λουλουδένι' ἀστέρια
Τὰ χρώματά τους γύρω ἀπλώνοντας, ποῦ πεύτουν·
Τὰ ἔντομα λεύτερα ποῦ γοργοφτερουγίζουιν,
— Χρουσὲς σὲ πέλαο λὲς φωτόλουστο βαρκοῦλες,—

Γιομάτα φῶς, γιομάτα μῦρο, καὶ πετᾶνε
Πάνω ἀπ' τῆ γλῶσσι πὸν ὄλο ζωὴ πλέει μὲς τὸν ἥλιο·
Τὰ δροσονέφαλα τ' ἀθώρητα, πὰ στ' ἄνθια
Ποῦ ἴδια φωτιὰ φαντάζαν ὡς πὸν ἀνέβη ὁ γήλιος,
Σὺν ἀγγελούδια μὲς τὰ αἰθέρια πλανηθήκαν,
Κι ὕστερα σβύσαν, καὶ μαζί καὶ τὸ ἄρωμά τους·
Οἱ ἀτμοὶ πὸν ἀνάτρεμοι τὸ μεσημέρ' ἰσκιάζαν,
Κι ὡς λίμνη ἀπάνω στῆ θερμῇ τῆ γῆς γλυστρουῖσαν,
Ποῦ κάθε μῦρο, κάθε ἀχὸς καὶ πᾶσ' ἀχτίδα
Σὺν τὰ καλάμια σ' ἐρμποτόταμο ἀνατρέμαν·—
Ἔλεες πὸς ἦτανε λειτουργικ' ἀγγελούδια
Στὸ Αἰσθαντικὸ Φυτό γλυκεῖα χαρὰ πὸν φέρναν,

Ἐνῶ οἱ μακρόσυρτες σιγοκυλοῦσαν οἱ ὄρες
Σὺν σ' οὐρανὸ γλαυκὸ ἀπαλοσερμένα νέφια.
Κι οὐρανοστάλαχτη ὡς ἀπλώθηκεν ἡ ἐσπέρα,
Κι ὄλο ἡρεμία ἦταν ἡ γῆς, κι ὁ αἰθέρας μάγια
Κι ἀγάπη, καὶ πειὸ λίγο ἂν ἔλαμπε, μακρὰ ὅμως
Πειὸ βαθὺς ἦταν, κι' ἡ λευκόπεπλη ἀπ' τὸν κόσμον
Ἐφευγε ἡ μέρα τὸν γλυκαποκοιμισμένο
Καὶ σὲ βουβὴ μιὰ ὄνειροθάλασσα τὰ ζῶα
Τὰ πουλιά, τὰ ἔντομα, τὰ πάντα γλυκοπλέαν,
Ποῦ τῶν κυμάτων της ποτὲς δὲ μνέσκουν χνάρια
Στὸ λαμπρὸν ὄχτρο της, καὶ πάντ' ἄς τὸν χαϊδεύουν·
(Μόνον ψηλὰ γλυκόφωνα ἔψελνε τὸ ἀηδόνι

Ὅλοένα πειὸ γλυκὰ ὅσο ἀπόσβυνεν ἡ μέρα,
Καὶ τοῦ Φυτοῦ τοῦ Αἰσθαντικοῦ τ' ὄνειρο σμίγαν
Κάποιοι ἀπὸ τ' ἄσμα του τὸ παραδείσιον ἦχοι·
Ἔστερο ἀπόμεινε τὸ Αἰσθαντικὸ τὸ Φυτό
Στοῦ ὕπνου νὰ γύρει τὴν ἀγκάλη· ναρκωμένο
Γλυκὸ ἔνα ἀγόρι λὲς ἀπ' τὸ ἴδιο του τὸ μῦρο,
Τὸ πλεόν ἀδύνατο μὰ πὸν μεθάει ἀκόμα,
Ποῦ κλείει τὰ βλέφαρα μὲς τῆς νυχτὸς τὸν κόρφο.

ΚΛΕΩΝ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Ο ΔΥΝΑΤΟΣ

Ποιὸς μ' ἔκραξεν ἀδύναμο ;
Ἐγὼ εἶμαι ὁ Δυνατός !
Τὰ βήματά μου ἀθέλητα
Σέρνω πρὸς κάποιο φῶς.

Ὅχι, δὲν εἶμ' ἀδύνατος
Ποῦ πέφτει καὶ λυγίζει
Καὶ ἡ ψυχὴ μου ἡ τρομερῇ
Δὲ γέρνει πρὸς τὰ σκότη.
Παλεύω μὲ τὴ μοῖρα μου
Ποῦ—καταλύτρα!—ὀρίζει
Ἄνεργη νὰ μοῦ μαραθῇ
Ἡ τρισωραία νειότη.

Μὲ τὸ ἐντός μου ἔστησα
— ὦ, καταλύτρα μοῖρα!—
Ἀδιάκοπο τὸν πόλεμον,
Πόλεμον χαλαστή,
Καὶ νὰ νικήσ' ὀρκίστηκα...
— Δυναμοδόστρα λύρα,
Σὺ στίς φριχτὲς ἀπαντοχιῆς
Μ' ἀπόμεινες πιστή !

Ὅποιος γλυτώσῃ μπράβο του !
Ἐγὼ θὰ σὲ νικήσω
Καὶ Δυνατὸς ἀπάνω σου
Θὰ στυλωθῶ—ὦ πῶς !—
Γιατ' ἡ ψυχὴ μου ὄλο μπρὸς
Τραβᾷ με, ποτὲ πίσω,
Κι' ἀθέλητα τὸ βῆμα μου
Σέρνω πρὸς κάποιο φῶς.

ΣΤΡΟΦΕΣ

Κι' ἀνάμεσα στῆς ροδαριῆς τοῦ κήπου καθισμένοι,
Στὸ κιόσκι τὸ βαθύσκοιτο, στὸ μοναχὸ θρονί,

Σ' ἕνα ἀγάπης φίλημα βρεθήκαμ' ἐνωμένοι
Ἐνῶ μακρὰ ἄγροικιότανε νυχτοπουλιοῦ φωνή.

Κι' ὅμως βουβ' ἀπομένανε τὰ χεῖλια καὶ κλεισμένα
Καὶ στοργικὰ τὰ χέρια μας πλεκόντουσαν μονάχα,
Κι' ἄφωνοι κυτταζόμαστε μὲ μάτια φλογισμένα...
Μ' ὄντας μιλᾶν τὰ μάτια μας, τί θὲν τὰ λόγια τάχα ;

II

Δὲν πεθαίνουν ἢ παρθένες ὅσες ὁμορφα κοιμοῦνται,
Κλειοῦν τὰ μάτια τους μονάχα κι' ἄλλους κόσμους συλλο-
[γιοῦνται.
Δὲν πεθαίνουν ἢ παρθένες... ὦ, ἂν πέθαιναν—τί κρῖμα!—
Βάζουν κάτωσπρο στεφάνι καὶ παντρεύονται τὸ μνήμα.

Ποιὸς σᾶς τῶπε μὲς τὸν τάφο πῶς τῆς τρώει τὸ σαράκι,
Τ' ἄγριου σκουληκιοῦ τὸ στόμα καὶ τῆς πίκρας τὸ φαρμάκι ;
Τρώει τὴ σάρκα τους μονάχα, μ' αὐτὲς ὁμορφες ἵπομένουν,
Δὲν πεθαίνουν ἢ παρθένες, δὲν πεθαίνουν, δὲν πεθαίνουν !

ΑΝΑΚΡΕΩΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΕΤΩΣ ΖΗΝ

Γιατί τάχα μοῦ διδάσκεις
Τίς ρητορικὲς ἀνάγκες,
Τί τὰ θέλω τόσα λόγια
Ποῦ τὸ νοῦ μου τὸν χαλοῦν ;
Κάλλιο νὰ μοῦ πῆς νὰ πίνω
Τ' ὁμορφο, γλυκὸ κρασάκι
Καὶ νὰ παίζω μὲ τὴν Κύπρη,
Τ' εἶν' τὰ μόνα π' ὠφελοῦν.
Κύτταξε στήν κεφαλή μου
Ἄσπρες τρίχες γιὰ στεφάνι....
Χύσε τὸ νερὸ καὶ δός μου

Τὸ κρασάκι μου, παιδί,
Ζάλισέ μου τὴν ψυχὴ μου,
Ὅσο ζῶ αὐτὸ μὲ φτάνει,
Ἄμα πειὰ κανεὶς πεθάνη
Τίποτα δὲν πιθυμεῖ.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΦΕΡΗΣ

ΑΝΙΕΡΑ

Στὸ σιωπηλὸ κακόστρατο ὁδήγαμε Ἄντιγόνη
Εἶμ' ὁ στραβὸς Οἰδίποδας δὲν ξέρω ποῦ νὰ πάω
Ἡ νύχτα ἢ ἀξημέρωτη αἰώνια μὲ κυκλώνει
Καὶ σὰν κατάρα ζωντανὴ στοὺς δρόμους περπατάω.
Τίς στραῖτες τίς ἀλήτικες μαζί μου νὰ διαβῆς
Βουβή. Ἄκου ἢ κατακραή, τὸ ἀχητό, ἢ ζάλη,
Μὲ τὰ χρυσᾶ τ' ἀλύσσια σὺ τοῦ κόσμου μὴ δεθῆς
Κι' ἔλα τὸν ἄσωστο χορὸ νὰ σύρουμε καὶ πάλι.
Τὸ δρόμο τὸν ἀγύριστο ποτὲ δὲ θὰ σκιαχθῶ
Σὰν τὴν ἀνθένια μυρωδιὰ κάποιο πρωτὶ θὰ σβύσω
Δαρμένος ἀπ' τὸν ἄνεμο κι' ἀπὸ τὸ κορνιαχτὸ
Κι' οὔτε τὴ στάχη στοὺς κακοὺς ἀνθρώπους δὲ θ' ἀφήσω...
...Καμπάνες...καὶ τὸ πένθος σας κ' ἢ θλίψη μου ἢ βαρειὰ
Ὅπως ὁ χρόνος ποῦ περνάει, ὅπως τὸ φῶς ποῦ σβύνει
Τὸ κλᾶμ' ἀκούω νὰ φουσᾷ ἐνὸς κακοῦ βορρηὰ
Συντρίμι τὸ σπιτάκι μας καὶ πεθαμένη ἐκείνη...
Ἡ θάλασσα!... Στὴν ἀμμουδιὰ μείνε σταματισμένη
Καρτέρει τὸ θαμπόβραδο τ' ἀτάραχο τὴ φέρνει...
Οἱ ἄρρωστοι, οἱ δίκαιοι, οἱ ταλαιπωρημένοι...
Ἄπὸ τοὺς κήπους ἔρχεται καὶ εἶνε στολισμένη
Μ' ἄλνκα τριαντάφυλλα. Ἡ μέρα ἀργοσβύνει
Καὶ τώρα ποῦ κατέβηκεν ἡ νύχτα ἢ ὀργισμένη
Ἄκου τὰ ζήλια πῶς γλυκὰ χτυπᾷ ἢ παραφροσύνη...
Καὶ ἀπελπίσου... Ὁ Θεὸς ἐπέθανε, κοιμάται
Ὁ Σατανᾶς ποδοβολᾷ στὰ βάρη τῶν Ταρτάρων.....
ὦ τὴ θλιμένη τὴ ζωὴ κανεὶς νὰ μὴ θυμᾶται...
Κοιμοῦμαι τώρα τὸ λευκὸ τὸν ὕπνο τῶν μαρμάρων...

ΧΑΡΗΣ ΕΠΑΧΤΙΤΗΣ

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Καὶ τῆς Ζωῆς μου ἀμόλευτη ξεστάλαξε ἡ γλυκάδα,
Σὰν αἶμα χρυσοπόρφυρο στὰ ἡδονικά σου χεῖλια,
Τρελλὴ Γητεύτρα, τοῦ βιολιοῦ μᾶς κοίμιζε ἡ ἀνάσα,
Κεῖμασταν φίλοι τὴ στερνὴ τοῦ χωρισμοῦ μας ὄρα.

Καὶ τὸ κορμί σου ἀσάλευτο στὴ φλόγα τῆς Ἀγάπης,
Λαχταριστό, σὲ ἀνίερη λιποθυμῆ ἀποθύμια,
Καὶ στὴ θεωρία σου ἀπλώνεται τὸ μαγεμένο γέλιο,
Ὅνειρευτά, σὰ μουσικῆς αἰθέρινο τραγούδι.

Κεῖνε γλυκὸς ὁ πόθος μου στὴν αἶρα τῆς ψυχῆς μου,
Καὶ μὲς στῆς νύχτας τὴ βαθιὰ κι' ἀσύγχριτη ἁρμονία,
Μόνο τὸ μάτι ἐνὸς Θεοῦ ξάγρυπνο μᾶς φυλάει.

Καὶ τῆς ζωῆς μου ἀμόλευτη ξεστάλαξε ἡ γλυκάδα,
Σὰν αἶμα χρυσοπόρφυρο στὰ ἡδονικά σου χεῖλια,
Κεῖμασταν φίλοι τὴ στερνὴ τοῦ χωρισμοῦ μας ὄρα.
ΔΗΜΟΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪΝΕ

I

Ἔλα μιὰ μέρα, ἀγάπη μου, στὸ δάσος τὸ θλιμμένο
Ἐκεῖ ποῦ μαῦρα σύννεφα βαφαίνουν τὴν ψυχὴ,
Θέλω τ' ἀφράτα χέρια σου μὲ δάκρυα νὰ τὰ ραίνω
Ἐνῶ στὸ δάσος θ' ἀντιχῆ μιὰ σιγανὴ βροχή.

Κι' ὅταν ξεσπᾶση ἡ θύελλα σὲ κύματ' ἀφρισμένα
Κι' ἀνατριχιάσουν τὰ κλαδιὰ στοῦ ἀνέμου τὴν πνοή,
Στὴν πιεραμένη μου καρδιὰ θέλω νὰ σφίξω ἔσένα
Γιὰ νὰ μοῦ ποῦν τὰ χεῖλη σου τί λέγεται ζωὴ.

Τοὺς ὄρκους σου τοὺς φλογεροὺς πῶς θ' ἀγαπᾶς ἐμένα
Θὰ σοῦ σφουρίξῃ ὁ ἄνεμος, ὦ μάλιστα ξανθή,

Καὶ δὲν θὰ παραπονεθῶ, γλυκειά μου, σὲ κανένα
Ὅταν μιὰ μέρα ἡ ἄστατη καρδιά σου μ' ἀρνηθῆ!

II

Ἐδιάβηκα στὴν ἔρημη κάμαρά της
Ὅπου μ' ὠρκίστηκ' ἔρωτα πιστό,
Κι' ἐκεῖ ποῦχαν χυθῆ τὰ δάκρυά της
Εἶδα νὰ βγαίνουν φεῖδια ἓνα σωρό!

(Ἀπὸ τὸ Γερμανικὸ)

+ ΠΕΤΡΟΣ ΡΑΪΣΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Δὲν τὸ φαντάζεσαι ποτέ κι' ἀμέριμνα μὲ βλέπεις
Κι' ἐλεύτερο τὸ γέλιο τὰ φάνεις νὰ κυλᾶ
Ρεμβαστικά τὰ μάτια σου κυττοῦνε πρὸς τὸ δρόμο
....Κι' ὅμως ἐγὼ ἄχ! σάγαπῶ τρελλά, τόσο τρελλά!

Δὲν τὸ φαντάζεσαι ποτέ καὶ μοῦ μιλεῖς μὲ πόνο
καὶ τὰ μαλλιά μου, ἀλλοίμονο! χαϊδεύεις τὰ ἀπαλὰ
Ἐνῶ ἡ σκέψη σου πετᾶ πρὸς κάποιον ποῦ προσμένεις
.... Κι' ὅμως ἐγὼ ἄχ! σάγαπῶ τρελλά, τόσο τρελλά!

Γιὰ κείνον πάντα μοῦ μιλεῖς, ὦϊμέ, πόσο ὑποφέρω
Τὸ δάκρυ σου στὸ μάγουλο γιὰ κείνονε κυλᾶ
Κι' ὁ στεναγμὸς στὰ στήθεια σου γι' αὐτὸν ἀνασηκώνει
....Καὶ ὅμως ἐγὼ ἄχ! σάγαπῶ τρελλά, τόσο τρελλά!

Στὸν τάφο θὰ μὲ φέρει αὐτὴ μοῦ ἔλεγε ἡ ἀγάπη
Ἄχ! νὰ πεθάνω ἢ δύστυχη θενᾶναι πιὸ καλὰ
Παρὰ νὰ ἰδῶ τὸν ποῦ ἀγαπῶ στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς ἄλλης!...
....Καὶ ὅμως ἐγὼ ἄχ! σάγαπῶ τρελλά, τόσο τρελλά!...

ΚΩΣΤΑΣ ΔΕΛΑΚΟΒΙΑΣ

MILTON

Η ΕΥΑ ΣΤΟΝ ΑΔΑΜ

Καλέ μου, μήτ' ἢ αὐγινὴ πνοή, ποῦχει τὴ χάρι
Μὲ τὰ πουλιὰ νὰ ὑψώνεται, μήτ' ἄνθος ἢ χορτάρι
Μήτε τοῦ Ἥλιου ἀνατολὴ στὴ χώρα αὐτὴ τὴ θεία
Μήτε καρπὸς ποῦ ἀπ' τὴ δροσιὰ νὰ λάμπη, οὔτ' εὐωδία
...οῦ σὲ ἀποβρόχια χύνεται, καὶ μήτε τὰ βραδάκια
Μήτε ἢ νυχτιεὺς ποῦ θλιβερὰ τῆς ψάλλουν τὰ πουλάκια
Μήτ' ἄστρα, σεληνόφωτο, περιπάτοι... κανένα
Πρᾶγμα δὲν μοῦναι ἀγαπητό, σὰν λείπης ἀπὸ μένα.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΜΑΓΚΑΚΗΣ

ΛΑΧΤΑΡΑ

Ζετσαφαρώσετε τὸ ἀρνί, τὸ φτεινὸ μπραγάρι,
Νά σβύση τοῦ κλαψιάρικου λεριοῦ τὸ μοιρολόι,
Γιατί κι' αὐτὸ τὸ σήμασμα τὴ μέρα ἀνιστορᾶ μου,
Ν' ἀνοίξει ὁ τάφος ἀγκαλιὰν ὅπου εἶδα καὶ νὰ κλείσει
Χλωμὴ κείνη ποῦ ἀγάπησα, τὴ φρόνιμή μου ἀγάπη.
Σφάξετε καὶ τὸ λειβανὸ ποῦνε ἀμπολιάρικό του,
Τὸ χαμηλὸ μαντρόσπιτον ἀμέτε κάψετε το,
Νά σβύσουν ὅσα ἀγάπησε καὶ γώ μ' αὐτὰ νὰ σβύσω !

ΠΕΥΚΟΣ ΑΣΠΡΟΡΙΤΗΣ

Συνδρομὲς—προπληρωτέες—εἶνε 3 δραχ. τὸ χρόνο (γιὰ τὸ ἐξωτερικό, ἔξον Ἀμερική, 5 φρ.) καὶ στέλνονται, καθὼς καὶ κάθε ἄλλο γράμμα, πρὸς τὸ Στέλιο Φέρη ὁδὸς Μαιζῶνος 30, Ἀθήνα. Ἡ διεύθυνσις τοῦ φύλλου γιὰ τοὺς συνδρομητὰς τοῦ ἐξωτερικοῦ εἶνε *Edition Poétique, Rue de Vaugirard No 11, Paris*. Παρακαλοῦμε ὅσους ἀλλάζουν διεύθυνση ἢ δὲ λαβαίνουν ταχτικά τὸ φύλλο νὰ μᾶς εἰδοποιούν. Τὸ φύλλο δὲ στέλνεται δωρεάν σὲ κανένα.